

Sygn. akt IIW 56/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – sędzia Katarzyna Garbarczyk

Protokolant – stażysta Monika Milewska

w obecności oskarżyciela publicznego z KPP w G. - -----

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2023 roku na rozprawie sprawy

R. G.

syna A., B. zd. O.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

W dniu 29 grudnia 2022 roku około godz. 16:41 w miejscowości W. na drodze krajowej nr (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h w obszarze zabudowanym, jadąc 77km/h,

tj. o czyn z art. 92a §1 kw

Obwinionego **R. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 a §1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych.

Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40,00 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem pozostałych kosztów postępowania.

Sygn. akt IIW 56/23

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2022 roku około godz. 16:41 w miejscowości W. na drodze krajowej nr (...) R. G. kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...), gdzie obowiązywała prędkość do 50km/h. Obwiniony został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariusza policji A. K., który na podstawie wyniku pomiaru prędkości samochodu kierowanego przez obwinionego stwierdził, że pojazd ten przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h w obszarze zabudowanym, jadąc 77km/h.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 30v-31), nadto w oparciu o zeznania A. K. (k. 31-31v), nagranie na płycie DVD (k. 14), świadectwo legalizacji urządzenia, którym była mierzona prędkość (k. 2).

Obwiniony nie przyznał się do winy. Potwierdził, iż w dniu zdarzenia był kierowcą pojazdu marki M. o nr rej. (...) i poruszał się przez m. W., po drodze krajowej nr (...), gdzie było ograniczenie prędkości do 50 km/h. Stanowczo jednak zaprzeczył, że przekroczył dozwoloną prędkość i kwestionował prawidłowość jej pomiaru (wyjaśnienia k. 30v-31).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których nie przyznaje się do winy. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te nie polegają na prawdzie i stanowią jedynie przyjętą przez obwinionego linię obrony.

W ocenie Sądu brak jest podstaw, by kwestionować zeznania funkcjonariusza policji A. K., który dokonywał pomiaru prędkości pojazdu, jakim kierował obwiniony. Świadek nie miał żadnych powodów, by zeznawać na temat okoliczności, które w rzeczywistości nie miały miejsca i w konsekwencji niesłusznie obciążać obwinionego (zeznania k. 31-31v). Dokładna relacja z przebiegu zdarzenia, jaką zdał świadek, znalazła swoje odzwierciedlenie w nagraniu z wideorejestratora, którym dokonywany był pomiar prędkości, a które to urządzenie miała wówczas aktualne świadectwo legalizacji. Dowód ten (k. 14) także nie budzi zastrzeżeń Sądu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał R. G. za winnego tego, że w dniu 29 grudnia 2022 roku około godz. 16:41 w miejscowości W. na drodze krajowej nr (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h w obszarze zabudowanym, jadąc 77km/h, w konsekwencji dopuszczając się czynu z art. 92a §1 kw.

Wina obwinionego w zakresie popełnienia zarzuconego mu czynu, którego można dopuścić się zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie – nie budzi wątpliwości. Zdaniem Sądu obwiniony przedmiotowego czynu dopuścił się co najmniej nieumyślnie - nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnił go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia takiego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.

Przy wymiarze kary grzywny Sąd, kierował się ogólnymi jej dyrektywami zawartymi w art. 33§1 - 4 kw, jak również treścią art. 24§1 i 3 kw, mając na uwadze m. in. stopień zawinienia obwinionego, społecznej szkodliwości czynu, a także warunki osobiste, majątkowe sprawcy. W świetle powyższego Sąd uznał, iż karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu będzie kara grzywny w kwocie 400 złotych, która spełni jednocześnie cele w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Zdaniem Sądu kara ta nie przekracza zdolności finansowych sprawcy i będzie stanowić dla niego – zgodnie z założeniami, jakie niesie za sobą każda kara- pewną dolegliwość.

Zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 40 złotych tytułem opłaty i obciążając go pozostałymi kosztami postępowania w wysokości 120 złotych, Sąd kierował się z treścią art. 119§1 kpw.